

ד. שמעונוביץ

עם אביב

שירים

אָדָר.

מה תדדי צפורי עלי רגבי הקרח ?
— "עוד הקרח לא נמס, אך עוד יומו לא יארץ" —
בינות רגבי הקרח צפור קטנה מדדה,
צפור קטנה מדדה ומצפצפת לבדה.
הנה זרחה התמה, הנה שנית הועמה.
האילנות ערומים ועזובה ודממה...
בינות רגבי הקרח מה תדדי, צפורי ?
בדמיה הקרה מה, נשמתי, תסערי ?

פְּדוּתֵי

הַהִיְתָה זֶה שְׁלוּלִית אַבִּיבִית, אוּ נַחֵל, אוּ אוּלֵי אֶגֶם?
מִלֵּהט הַשְּׁמֵשׁ הַשׁוֹקֵעָה הָאֲדִימוּ הַמִּים פְּדָם.

בְּמִקְנֵה-הַמַּיִם, בְּמִנְהָ, עֵץ עָרוֹם הַתְּרוּמָם בְּלִי-נִיד,
עַל רֵאשׁוֹ הַתְּנוּעָעָה צְפוּרִי, כְּנַפְיָה לְבָנוֹת פְּסִיד.

מֵה־תְּכַפִּי, הַצְּפוּרִי, בְּעָרְבִי, בְּקָרוֹב יוֹם-הָאָבִיב לְמוֹת?
— "כָּבֵר כְּבִים בְּמַעְרָב הָעֵבִים וּלְנַפְשִׁי לֹא בָּאָה עוֹד פְּדוּתֵי..."

וּבּוֹכָה בְּדַמְמָה הַמְּלָכָה שְׂכַשְׂפָה הַמְּכַשֵּׁף הָרָע,
בְּמַרְחָק יָרְנוּ אֲפִיקִים. הָאֵילָן לֹא נָע וְלֹא זָע.

כָּבֵר כְּבִים בְּמַעְרָב הָעֵבִים וּלְנַפְשִׁי לֹא בָּאָה עוֹד פְּדוּתֵי-
מֵה־תְּכַפִּי, הַצְּפוּרִי, בְּעָרְבִי, בְּעָנוֹת יוֹם-הָאָבִיב לְמוֹת?

אַנְקוֹר.

הַעֲצִים יִבְשׁוּ, לֹא עוֹד יִשְׁחִירוּ,
 קְלִיפֹתֶם עִמָּה כְּעֵין־הָאֶפֶר
 וְהִיא רַצְנָה וְכִמְרֻחָה,
 וְכִמְרֻחָיִם הֵם הַנְּזֻלָּיִם —

וְזֻלָּיִם דְּקִים, עֲרָמִים, טְהוֹרִים,
 בְּקֶהֱלִי יְלָדִים גְּחֻמָּדִים, דְּלִים,
 בְּלִי כְּסוֹת לְבָשָׂרָם, אֶף וְף לְשֶׁדֶם,
 יוֹם אָבִיבָם עוֹד גְּדוֹל, גְּדוֹל.

לְרוֹחַ־בְּקָר יְנוּעוֹ הַרְשׁ,
 הַבְּקָר כְּהֵה, הַשְׂחָק עָכוּר,
 יִצְפָּצֵף אַנְקוֹר בְּקוֹל מִתְאַפֵּק,
 יִנְתַּר רַגַע וְעִמָּד מִחֻתָּיו.

זְכָאֵלוּ יֵאֲזִין לְקוֹלוֹת־פֶּתֶר
 מִעֲמָקֵי־עוֹלָם. גַּם לְבִי מֵאֲזוֹן.
 עַל־פְּנֵי הַפֶּלֶה עוֹד הַהֲנוּמָה,
 חֲתָנָה יִשְׁמַע אֶת הַלְּבוֹת לְבָהּ...

אֲדָמָה.

בין שְׁלֵגִים נְמָסִים וּבְצוֹת
 לִי נִגְלָתָה פֶתַח אֲדָמָה
 רוּיָה וּדְשָׁנָה וּשְׁחוֹרָה,
 בֵּין שְׁלֵגִים נְמָסִים וּבְצוֹת.

הֲהִיָּתָה זֶה תוֹגָה אוֹ חֲדוּהָ?
 הֲהִיָּה זֶה יֵאוּשׁ אוֹ אֲשֶׁר?
 הֲלִבָּב הַתְּאֵפֶק וַיֵּדֵם,
 וּמִכְאוּב חֲרִישֵׁי בְלִי פֶתְרוֹן.

הָהִיוּ הַשְּׁחָקִים אֶפְוִירִים?
 הַשְּׁחָקָה תְּכַלֵּת מְזַהֵרָה?
 בַּק פֶּסֶת אֲדָמָה רְאִיתִי
 רוּיָה וּדְשָׁנָה וּשְׁחוֹרָה.

אֲדָמָה! אֲדָמָה! אֲדָמָה!
 הָאֲמָנָם אֶתְּ הִיא הַנְּצִלְמָה,
 שְׂאוֹמֵךְ הַפְּשֵׁתִי כֹל יָמִי
 בַּנְּדוּדִים אֶפְלִים וּכְבֻדִים.

הָאֲמָנָם אֶתְּ הִיא שְׂאֵלְךָ
 שְׂאֵפְתִי כִּיּוֹנֵק אֶל אִמִּי

אֵל שְׂדֵה הַגְּדִיבִי הַחֲנוּן,
אֵל חִיקָה הַחֵם וְהַמְּנַחֵם?

בְּקִשְׁתֶּיךָ בְּמִרְחָבֵי יָמַי,
תִּקְרָתֶיךָ בְּעֵרְבוֹת־שָׁמַיִם –
וַיִּפֶּה אֶת־ךָ מִמַּחַת לְרַגְלֵי...
הַלֵּבֵב הַתֹּאפֵק וַיִּדָּם.

וּמִכְאוּב חֲרִישֵׁי בְּלִי-גְבוּלוֹת...
הוּא אִמָּא-אֲדָמָה. הוּא אִמִּי.
בַּק עֲמָה רְאִיתֶיךָ רֵאשׁוּנָה.
מִי יִדַּע אִם לֹא בְּאַחֲרוֹנָה?

בְּטָרָם אֶפְרַד לְנִצַּח
מִחִיקֶיךָ הַמְּשַׁבֵּר וּמִסְעִיר –
בְּטָרָם אֲשׁוּבָה לְנִצַּח
אֵל חִיקֶיךָ הַמְּיַשֵּׁן וּמִשְׁקִיט...

אל ביתי.

אל ביתי מה אֶתְגַּעֲגַע, בית אָבִי וּבֵית אָמִי.
 בְּכָר זָקוּן, זָקוּן אָבִי וְזָקֵנָה, זָקֵנָה אָמִי.
 בְּכָר עָבְרוּ יָמִים רַבִּים וְהֵם לֹא שָׁמְעוּ שְׁמָעִי.

בְּצַהֲרֵי־נִסְכּוֹן אָבֹא, צוֹהֶלֶת הַעֵינָה,
 וְשִׁלּוּלֵי־וֹת בְּרַחֲבוֹת וּתְכֵלֶת־עַל וּנְהָרָה,
 וְשָׂרָה לִי כָּל צְפוּרָה, כָּל קֶרֶן־אוֹר לִי שָׂרָה.

יְהוּדִים נוֹשְׂאִים מְצוֹת, אֵד עוֹלָה מִהַצְרוֹת,
 אֵד לָבָן וּמִשְׁמַחַת, מִכְשָׁרִים שֶׁם הַקְּדֻרוֹת.
 וְקַרְיָאוֹת־חֲדוּדָה קוֹרְאִים הַשְּׂכֻיִם עַל הַגְּדֻרוֹת.

לֹאֵט מִתְנַהֵל סוֹסִי, בַּק יִצְעַד וַיִּזְפֹּשׁ,
 מִתַּחַת לְאוֹפְנִים נְתוּזִים מִימֵי רִפְשׁ,
 אֵךְ שָׁמֵשׁ גַּם בְּרִפְשׁ וּמְתוֹק פֹּה לְנִפְשׁ־י.

נִפְתָּחִים חֲחֻלּוֹנִים וּנְעָרוֹת בְּחֻלּוֹנִים,
 מְצַחֲצָחוֹת הַשְּׂמֵשׁוֹת וּמִשְׁוֹרְרוֹת פְּזוּמוֹנִים,
 וְצִמּוֹת־נִצֵּר נְעוֹת וְשׁוֹחֲקוֹת עֵינֵי־יוֹנִים.

אֵךְ הִנֵּה גַם הַחֲצֵר, הַחֲצֵר עִם הַגְּנָה,
 עוֹד רַגְבֵי שְׁלֵג עֹכוּר מְלִינִינִים שֶׁם בְּפִנָּה,
 הָאֵלֶּה הַעֲרָמָה אֶת רֹאשָׁהּ לִי מִרְפִּינָה.

כָּבֵר נִכְפְּמוּ הַכְּתָלִים, רְעוּעָה הָאֲכֻסְדָּרָה,
כָּבֵר נִדְלָחוּ הַשְּׁמָשׁוֹת, הַתְּקָרָה כָּבֵר הַתְּקֻדָּה,
קוֹל אָמִי הַחֲרִישִׁי מִגִּיעַ לִי מִחֲדָרָה.

בְּחֲדָרָה דְּמִי וְשָׁקֵט, עָלִי רִצְפַת־הַקְּרָשִׁים
שְׁטוּחַ תָּבֵן בְּעֵנֵי הַכְּתָלִים בְּחֲדָשִׁים.
"הַפֶּסַח" שָׁם יָנוּחַ, שָׁם לְדַשׁ־הַקְּדָשִׁים.

מִרְטִיבוֹת דְּמָעוֹת בְּהִירוֹת פָּנֵי אִמָּא הָעֲגוּמִים,
אָךְ אָבִי דֹם בִּי מִבֵּיט וּבְעֵינָיו אֹרֶן־נְחוּמִים.
הָאֵלָה אֵט תִּגִּיעַ בְּדִיהָ הָעֲרָמִים.

כָּאֲזוֹ כְּעֵתָה צְחֹקָךְ, אָב עֲנִי, צְחֹק־נְחֻמָּה,
וְשֵׁנִית אֲשַׁמְעֵ, אִמָּא, אֲנַחְתְּךָ הַנְּעֻלָּמָה.
מֵאֲהָבָה וּמִרַחֲמִים מַה רוֹטְטָה הַנְּשֻׁמָּה...

— "עֵינֶיךָ, בְּנִי, עֵינֶיךָ בְּאֶרֶץ הַנְּכָרִיה" ...
הַמַּחֲסָם עַל הַשְּׁלָחוֹן מִזְמָזֵם בְּדַמְיָה,
כָּבֵר פָּנָה יוֹם, בַּמְעָרָב עוֹד לֹהֲטָה הַשְּׁקִיעָה...

לבלוב ראשון.

כש ערבי-ניסן והם מה קרים.
 הרוח ישב. על-פני הנחלים
 עוד יקרם קרח. ברשרוש עצוב
 יתנודד גבעול ודמי בשדות.

אז אעמד בךד בדמי השדות
 אל מול המערב. ארְגֵּמן רענן
 וחי וסוער ממרומיו נגר,
 וצפור-ערב מתלבטה הרחק.

האם זו צפור מתלבטה הרחק
 בשערי מערב, אפודי-להב,
 או אולי נפשי היא הטובלת
 באש-נעורי, בדמי-אביבי ?

ארְגֵּמן רענן וחי וסוער
 ממרומים נגר. עטוף-ארְגֵּמן
 במלך צעיר לקראת המערב
 בגאון אצעד בראש הרוחות.

הוי, לבלוב ראשון של שפיעות אביב
 מי יראה הודך ? על פני הנחלים
 עוד יקרם קרח. הרוח ישב.
 מתנודד גבעול ודמי בשדות...

גִּרְעִין.

אולי אֶשְׁכַּב בְּשָׂדֵה הַשְּׁחֹר
 על הַקֶּרְקַע הַלֵּחַ וְהַדָּשָׁן?
 תַּחַת עֲנִי-נִיטָן הַחֲמִים,
 בְּעֶרְפֶּל הַחֶם וְהָעֶשֶׂן?

כָּבֵר עִנְפֹתַי מְשׁוּט בַּמֶּרְחָבִים,
 כָּבֵר שְׂכַרְתִּי מְרוּחֹת הַרִיצָה...
 אולי אֶשְׁכַּב בְּשָׂדֵה הַשְּׁחֹר
 וְאֶנִּיחַ לְרַגַע בַּבָּצָה.

כֶּאֱשֶׁר יִרְבֵּץ הָרֵאֶס רַב-הָאוֹנִים,
 כִּהַתְּפֹלֶשׁ צְפָרְדַּע חִלְשָׁה...
 הֵן אִם אַחַת לְכָל, לְכִלְנוּ,
 הֵן נִשְׁמַתִּי חֲדָשָׁה, חֲדָשָׁה...

אולי אֶשְׁכַּב בְּשָׂדֵה הַשְּׁחֹר
 וְהִיטִי לְגִרְעִין צְנוּעַ
 וּמַה-טוֹב לִי לְרַקֵּב בְּאֲדָמָה,
 וּמַה-טוֹב לְשָׁכַב בָּהּ בְּלִי-תַנּוּעָה...

וּבְקִיץ, בְּפֶרֶץ שְׁפַעַת-אוּרִים
 תַּחַת תְּכֵלֶת-שָׁמַיִם הַבְּהִירָה,
 אֲזוּ בֵּין אֲלֵפֵי נְצֻנִים כְּמוֹנֵי
 אֶת נְצֻנֵי שְׁלִי לֹא אֶכִּירָה...

התודעות.

בבקר התפרצה אל חדרי בדממה
 חבורה עליזה בצחוק ;
 הצחוק צחוק מתאפק והוא לא ישמע,
 אך נסערה נפשי בלי-חך
 וצללים עכורים, שארבו לנשמה,
 התחמקו התחמק ורחק.

זו הייתה חבורת קרנים מזהירות,
 ידידות עליזות מכבדי.
 "התכירי ? — לי רמזו בשחוק ובנמירות, —
 "התכירי, מי אנו ? קום פתרי" ...
 ושמות נעלמות, עמוקות ובהירות,
 הציפו את חדרי הקר.

עוד ישן העולם, עוד דמם העולם,
 עוד חורים, עוד צנועים שמי-על,
 אף נשאו הנגהות ברננה את קולם
 נישטף וינרם כגלי,
 ומזהיר משחוקם ונסתף ממחולם
 שוררתי על שחר וטל.

וּנִפְכוּ הַשָּׁחוֹק וְהַשִּׁיר וְהַמְּחֹלוֹת
בְּלִי נוֹעַ וּמְבֻלֵי רָעַשׁ.
אֶךְ צָלְלוּ אֲנִי מִתְּרוּעוֹת וְקוֹלוֹת
וּסְחָרְחָר מִמְּחֹלוֹת הָרֵאשׁ.
וְשִׁכּוֹר מִשְׁפָּעַת הַשְּׂמֵחוֹת הַגְּדוֹלוֹת
נִרְדַּמְתִּי וְאִישׁן עַד בּוֹשׁ...

ישנות.

הן הדברים עתיקים. הן הדברים עתיקים :
 כל הנחלים לים את מימיהם מריקים...
 אך מה צר לי על כל גטף קט.
 שהתחמק ממקורי בלאט.

הן הדברים מה עמקו. הן הדברים מה יסו :
 כל הימים. כל הלילות אל הנצח ישאפו...
 אך יגוני מה עמוק וצו
 על כל רגע שחלף וגו.

יבצרבי האביב למה תבכה. לבבי ?
 מה תחפש. לבבי. בין משואות מערבי ?
 הלא תראה. כי כבו שמי רום,
 הן במערב לא יורח היום...

בְּשׁוֹרָה

האַמְנָם בְּאַתֶּם לְכַבוֹד הַפֶּסַח
 וּבְסִיכֵם בְּשׁוֹרָה מְנוּף־אַבְיָבִי ו
 לְפָנוֹת הַבְּקָר קֵהֵל קוֹי־שָׁנִי
 הַצִּיפוּ חֲדָרֵי הַרְיָקִי, הַקָּר ,
 בְּעַד הַחֲלוֹן וּבְעַד הַפֶּתַח
 הַחֲלִיקוּ קָלִים וְרַחֲפוּ סְבִיבֵי
 וְלָסְפוּ רֵאשֵׁי וּנְשָׁקוּ פָּנֵי
 וּקְשְׁמוּ כְתְלֵי בְּנֵגַה בְּרִי

 בְּרַחוּבוֹת קָרִים שֶׁל אֶרֶץ זָרָה
 קְדַמְתִּי אֶתְמוֹל אֵת נְשֶׁף־חַגִּי
 רַק הַסּוֹכְבִים לִי, לְעִרְיָרִי,
 בְּרַכְתֶּם שְׁלַחוּ מִתְכַּלֶּת־עַל, —
 וְעַתָּה לְבִי רוֹה־נֹהֵרָה:
 מִכְּנַף־הָאָרֶץ שִׁיר גָּא, שִׁיר שְׂגִיא
 מִיַּתְרֵי הַרְעִיד, לוֹ עוֹנָה שִׁירִי,
 שִׁיר דְּרוֹר וּמְרַחֵב, שִׁיר אוֹר וְטָל.

מִכְּנַף הָאָרֶץ, מֵאֶפְסֵי־יָמִים
 אֶקְשִׁיבָה זְמִירוֹת, זְמִיר גְּלִי־תְכַלֶּת...
 הֵיטֵם הַתְּעוֹרֵר לְנִגְהוֹת צְפִירָה
 וַיִּלְבֵּשׂ מַלְכוּת וַיֹּאמֶר שִׁיר...

בְּזַרְמִים זָפִים, בְּזַרְמִים חֲמִים
 מִשְׁתַּפְּכִים אֹרוֹת עַל עֲרֵבוֹת-תְּכַלֵּת,
 וּבִהְמָה זָכָה, צְעִירָה, בְּהִרְהָה
 מִתְנַפְּצִים גְּלִים אֶל סְלַעֵי-נִיר...

...וְעַל תְּחִלּוֹת מִתְנַהֵּלָה אֹרְחָה
 מִשְׁדוֹת-הַשָּׁרוֹן אֶל גְּבוּל-מִצְרַיִם,
 תְּנוּעֵינָה חֲרַשׁ דְּבָשׁוֹת גְּמִלִים
 וְזוּג יְצַלְצַל כִּי הָאִיר יוֹם ;
 מִמְרוֹם מוֹשְׁבָה בַת-קָדֶר פּוֹרְחָה
 לִי רוֹמְזָה דוֹמֵם בְּצַחֲוֹק-עֵינַיִם,
 מִשְׁתַּפְּכִים אֹרוֹת וְהוֹמִים גְּלִים
 וְגִיל וְנִעוּרִים וְזֶהָב הַלּוֹם...

לא שמעתי השנה...

לא שמעתי השנה את הרעם הראשון.
 ראשית אונו של אביב. ראשית שיר-המנצח.
 לא ראיתי השנה את הברק הראשון.
 את האש הראשונה של התור הפורח.

לא קדמתים ברגש. לא קדשתים בתפלה.
 לא פתחתי לקראתם את חלוני עם דלתי.
 לא הקרבתי לפניהם מנחת תודה גילה.
 ואני מה-צפיתי. ואני מה-יחלתי...

הן אליהם. אליהם יצאה נפשי ברננה
 כל החרף האלם. כל החרף הזועם
 עת בכלאה הלכון כל הארץ ישנה.
 רק אני לא ישנתי. כי חפיתי לבואם.

אך מצפות וקוות ענף לבי נילא
 בקרב קץ-הפלאות עליו נסכה תרדמה
 ובקום כל הארץ מני שנת-האפלה
 רק אנכי ישנתי שנה כבדה. שוממה.

ובצחק אביב צעיר את צחוק-זהבו ראשונה
 כל הארץ הזהירה. רק אנכי ישנתי.

ובהנשא הבשורה בכל הורה וגאונה.
כל הארץ האזינה, רק אני לא האזנתי.

ומשנתי את קיתי עוד הארץ פרחה.
עוד התחוללו גאות סופות-אכיב נהדרות,
אך הבשורה הצעירה כבר נשכחה. נשכחה
אך ישנות, ישנות נדמו עתה הספרות...

תלונות.

מה מילילו העצים, ומה תהמו מרות
 בשעות-לילה צמקות ללא-שנת והלומות?
 בשעות-לילה צמקות ללא-שנת והלומות
 אקשיב דם ולא אבין תלונותיכם הנרות.
 השטפונכם וקרונות על ערבים אבודים,
 על תור רחוק, תור-קסמים, תקופת-פלאים געלמה
 טרם רתקו גוציכם לצביר-האדמה
 ובגיי-חורין וקלים, צמאי חפש ונדודים
 התהלכתם עליונים אל כל ארבע הרוחות,
 אל כל פנות הארץ המזהירות, הגרובות?
 אורחות, אורחות עליונות במרחבים טילים,
 על משברים נשאתם ועל הרים העפלתם.
 נאחזכם הקטנים, פרחי-יצר נסתרים,
 בשוליכם החזיקו, שולי כסותכם הידקה,
 אתכם ארחו לתברה כל הדרך הרחוקה
 עם אהות-רציהם: קהל תרגולים, בפרים
 דבורים, זבובים, יתושים, תברה שורקה ורנה
 ומזמזמת ומנסרה, רבת-גיל ורגונה.
 אף גם נלוו אליכם דיבריכם הריזים
 אורחים-פורחים מתעללים, קהל כוזמים עליונים
 וכמאספים למחנה רצו שפנים יצבאים,
 חלדות-סנאים, ארנבות, הולכי-בטל טילים,

רעי צמחים מעולם, קרובי עם-האיילים
 צמאי חפש ומרדב, הושקי מיל ושעשועים.
 אלה היו טיולים שטופי תדנה ונגהות,
 ששו ארץ ושחקים על הגנופיות התועות,
 נקדו לבנות עם תרזות, צבאי-הן עם ארנבות
 שיר, שעשועים ומחולות מליו ניר וערבית...

מה תילילו, העצים, ומה תהמו מרות
 בשעות-לילה עמקוה ללא-שנת וחלומות?
 בשעות-לילה עמקות ללא-שנת וחלומות
 אקשיב דם ולא אבין תלונותיכם הנרות.
 הבהיעו יגונכם? התספרו את פידכם?
 התלינו על רוחות אשר פשטו את הודכם,
 אשר חמסו נצתכם, בה כל תקנת-עמידכם,
 וישאוה בשבילים, לא ירעתם מעודכם?
 הסהפוכם בעניעים עלי אחים וילדים,
 אשר זרעו הרוחות בארחות נצלמות
 ומרזקים ממקורם, ממכודתם נפרדים,
 גם לא הועו, מי יבנה להם פה על אדמות?
 מדי לילי, צת אתהפך ללא שנת על משכבי,
 אקשיב דמם רב קצב אל ההמיה וישנה,
 אקשיב דמם רב קשב ובל אוכל אבתנה,
 אם זה הומים העצים, או זה הזמה לבכי
 או אם עץ ו... העצים גם אני, גם אנכי,
 ועם עצים בלילות אבכה דם ככלות כחי...
 עובר את לילי-גדודים ללא-שנת רמיונות,
 בזקנים קוים ראשונים בעד פרצי הקריסים,
 מתויר אפר כפיצה, נשמע צפניף הקיסים,
 עוף אקום מצרשי, אפתה את החלונות,

רוח צחה נושבת, ריחות-בשם מזילה,
חדש מזהיר פרדסי, צח פעולה מטבילה,
רענן יצחק לקראתי, כסוי-ברקות ינוע,
מבריק ירק מלמטה, קורנה תכלת מלמעלה,
רק על עיני הלאות פרושים צללי-לילה,
רק לבבי העיף שואף שנת ומרגע...

ושוב אני מעופף...

הוי לבי היגע, הוי לבי היגע!
 מה-תחלם עוד במחבא, מה-תחלם במסמרים
 על דרכים לא-נודעים, על ימים ועל הרים,
 ואתה הן יודע, ואתה הן יודע
 כי נותרה רק האחת, כי רק מסלה אחת
 מסלה כבושה, קצרה באבק משתטחת.
 הנצרים יאמרו תהלים ותחרק העגלה.
 ובה רק פעם אעבר, רק פעם ואחדלה...

הוי כנפי האבלות, הוי כנפי האבלות!
 מה פתאם כה תרעדנה, תרעדנה דם בלילות
 כנכונות להנתק, כנכונות להתרומם
 אל מגדלי-נעורי הגבהים, הנשגבים,
 אל שיא שמים בהירים, אל ממלכות העבים.
 ואתן הן תדענה, כי דמי קר ודומם,
 ואתן הן תדענה, כי נותרה רק האחת,
 רק נותרה טיסה אחת אל תהום רובצת תחת...

עם לבי כה אשית, אשית עם אברותי,
 אך פתחה דלת חדרי ופתוחים חלונותי
 ולערשי, ערש-חליי, מבעדם לי נשקפות

הַזְרִיחוֹת עִם הַשְּׁקִיעוֹת וְעֲנִפֵי עֵץ-תְּפוֹת
וְבָא אֵלַי שִׁיר-צֶפֶר וְנִפְנוּף בְּנִפְי-רוּחַ -
וְשׁוֹב אֲנֹכִי צֶפֶר עִם קֶהֱל צְפָרִים עֲפוֹת,
וְשׁוֹב אֲנֹכִי רוּחַ עִם רוּחוֹת תְּפִשִׁים. זָרִים
וְשׁוֹב אֲנִי מְעוֹפֵף אֶל גְּבוּלוֹת לֹא-נִחְקָרִים...